

Doch-it-Sels Poëtiside Deadsberjocht

[lûdop, by it romjen fan wurk fan dichteresse & dichter]

ik ha gjin fet mear op spul & diksje
en fersaakje soks fan 'De Oaren' ûngedien te meitsjen
fynsten glûpe my troch de fingers
wurden ferwylje yn it iepen fjild

(it lêste barren dat ik registrearre om oer te dichtsjen wie de bûnige leafde fan in famke foar
har knyn, al wie it bist opsletten, tsjinoer it berjocht fan de searjemoardner dat it him
ferwûnderet hoe't minsken, wylst op de hichte, libje wolle mei "It Witten")

hawar, ik set ôf

likegoed
gjin noed, och heden nee
yn in gat inkeld en allinnich smûk (oars dan de neatigens fan Dante's plak)
dêr set ik my ta wenjen
aanst
tegearre mei dichteresse freondinnen & dichters maten

'... soargeleas begjin ik oan it iepen paad ...'

geandefoets fan alle kanten lûd
paupers dy't mei paupers in pypfol prate
helder, gjin waan en sljochtsinnigens
oer it waar, in grapke
of 'dû sjochst der goed út hjoed'- 'koartlyn noch op it poadium?'
en sûntsjes dochs oer de nije bondel
sûntsjes oer de tsjutting yn ús fersen
heare godskes! dat wy wisten wêr't elkenien hinne gong - wat elkenien by de ein hie
de arbeider ûnderweis
de waskfrou op de bleek
it bêrn op it doarpsplein
de boadskipjonge op wei nei mefrou
de loads yn de haven
de dûmny dy't in pypfol oer de deaden praat

ús ôfsetten kundiget gjin reboelje oan
wy reizgje yn frede
glimkje om 'De Oaren'
ferromme yn har nije klaaiïng
sa't de slang âlde hûd útsmyt, ferfellet
en har waarme lichem troch de hannen fan de sigeuner glydt
dy't foarseit
wylst ik dit skriu
stiet boppe myn holle sûnt koart de stien fan smert berne troch de berch sûnder namme